

Miracula semper Christus operatus est per aliquam actionem humanitatis, s. 9.
Non habuit potestatem ad omnia miracula possible, d. 37, s. 4.

MODUS.

In quo formaliter ratio modi consistat, d. 13, s. 4.
Differentia inter modum rei et rem, d. 8, s. 3.
Non potest suppleri per realitatem distinctam, nec modificare rem aliam etiam de potentia Dei absoluta, s. 4.
Non potest localiter a re separari, d. 13, s. 4.
Modus spiritualis ex intrinseca ratione dicere potest ordinem ad rem materialem, d. 31, s. 6.
Supponit ordine naturæ rem cuius est modus, præsertim si sit extraneus, d. 36, s. 1.

MONARCHIA.

Romanorum quando cœpit, d. 1, s. 2.
Græcorum quot annis duraverit, ib.
Quot monarchia Persarum, ib.

MORBUS, ET MORBUS IN CHRISTO.

Morbus in quo consistat, d. 32, s. 3.
Christus morbum non assumpsit, nec in illum incidit: potuisset tamen incidere, si ad summam usque ætatem perveniret, ib.

MORS.

Mortem Deum non fecisse qualiter intelligendum, d. 5, s. 3.
Mortem Adæ et posteriorum ejus non prius Deus vidit quam peccatum, ib.
Christus per mortem suam (quam quoad omnes circumstantias prædefinitam verisimilius est) sibi aliquid meruit, tamen non dicitur pro se mortuus, d. 42, s. 2.
Mors pœna peccati, d. 5, s. 3.

MOYSES.

Quo sensu Dei et hominum mediator, d. 56, s. 3.

MUNDI.

Duratio per sex ætates in universum distribui solet, d. 6, s. 1.
Quid unaque duraverit, ib.

N

NATURA, NATURA DIVINA, HUMANA.

Naturæ ordo et gratiæ quomodo differant, d. 10, s. 6.
Natura unde dicatur, et quid sit, d. 6, s. 2.
Naturæ qualiter conveniat per se existere, d. 11, s. 3.
Natura et res naturales, quot modis dicantur, d. 9, s. 2.
Cum duæ naturæ uniuntur in unica subsistentia personali, ex eis resultat una persona, d. 6, s. 2.
Natura substantialis, licet naturaliter esse non possit sine subsistentia, non tamen ab illa nisi ut a consequente conditione pendet, d. 8, s. 1.
Natura dicitur constituere personam constitutione essentiali, non personali, d. 11, s. 5.
Si eadem a tribus divinis personis assumeretur, necessario essent tres uniones, d. 13, s. 2.
Communis natura assumi non potest, sicut nec subsistens, nisi propria personalitate privetur, s. 4.
Una natura de alia in abstracto prædicari non potest, d. 35, s. 2.

Natura creata potest esse simul in pluribus personis extrinsecis, secus in una propria et alia extranea, d. 14, s. 1.

Natura divina existit per suum esse absolutum, in quo nihil est quod illam reddat incommunicabilem, d. 11, s. 2.

A sua suppositalitate ratione tantum distinguitur, d. 36, s. 1.

Cur tribus relationibus terminetur, d. 21, s. 2.

Non est genita, sed per generationem accepta, d. 11, s. 5.

Subtractis per intellectum proprietatibus personalibus, potuit Deus ex vi suæ subsistentiæ naturam creatam assumere; secus si non subsisteret, n. 12, s. 2.

Natura divina ex sua ratione postulat tria supposita, et qualiter in illis simul sit, ib.

Nullatenus potest informare intellectum creatum, licet ei possit uniri per modum speciei intelligibilis, d. 22, s. 2.

Naturam divinam esse incarnatam qui Patres dixerunt, d. 11, s. 5.

Naturam humanam Deum assumere convenientissimum, d. 4, s. 2.

Per peccatum facta est apta materia, ut in ea Deus justitiam suam simul cum misericordia patefaceret, s. 12.

Inter naturam humanam et divinam Christi, nulla intervenit relatio realis unionis, d. 8, s. 3; bene tamen rationis, ib.

Utriusque naturæ proprietates manserunt in Christo distinctæ, d. 35, s. 2.

Naturam irrationalem uniri hypostatice Deo non implicat, secus ipsum videre, d. 14, s. 2.

Licet non sit in illa, extrinseca congruentia ad hanc unionem, non est tamen in ejus assumptione indecentia, s. 3.

NESTORIUS.

Nestorii error qui fuerit, d. 6, s. 2.

Nestorii sequaces qui fuerint, s. 3.

Terminum incarnationis substantiam esse negare debuit, s. 1.

Ejus error ex professo confutatur, s. 2.

Qualiter in Christo unam tantum voluntatem posuerit, d. 36, s. 2.

NOMEN.

Nomina nova novis rebus imponenda, Præfat.

Nomina abstracta significant in Scriptura perfectionem rei cui attribuuntur, d. 4, s. 6.

Novati error qui fuerit, s. 8.

O

OBEDIENTIA.

Obedientia et religio est ad alterum, sicut et justitia, d. 4, s. 5.

OBLATIO.

Oblatio Christi ut ab ipso procedebat, habebat infinitum valorem simpliciter, non ut procedebat a B. Virgine vel sacerdote.

Oblatio Christi non fuit infinita simpliciter in ratione pretii ex sola re oblata, ib.

OMNIPOTENTIA.

Omnipotentia Dei simpliciter nec fuit communicata,

nec potuit communicari humanitati Christi, et qualiter Patres de hoc loquentes intelligendi, d. 31, s. 1.

Ad omnipotentiam Dei duo requiruntur, et quæ illa, ib.

Ad omnipotentiam Dei pertinet ut possit uti creatura sua ad omnem effectum non involventem contradictionem, d. 10, s. 4.

Deus formaliter est activus per omnipotentiam suam, d. 31, s. 6.

OPUS, OPERATIO CHRISTI.

Opus sanctioris personæ, cæteris paribus, majoris valoris, d. 4, s. 4.

Operis dignitas major est a persona operante, quam ab ea ad quam dirigitur, ib.

Ad opus satisfactorium non est necesse, ut alter acceptet, vel acceptare teneatur, s. 5.

Opera bona moralia, meritoria sunt de condigno supernaturalis gloriæ, d. 29, s. 4.

Quo modo sit intelligendum rem esse propter suam operationem, d. 4, s. 8.

Opera bona moralia hominis in puris naturalibus, licet habeant proportionem cum naturali beatitudine, sed non propriam rationem meriti, d. 38, s. 5.

Opera Christi sunt infiniti valoris ad merendum et satisfaciendum, s. 4.

Non tamen quia a voluntate divina proficiscebantur, ib.

Neque a personalitate, vel ut per se ipsam influente immediate in ipsum actum, ib.

Vel ut ratione a divinitate præcisa, s. 6.

Nec quia physice uniantur Verbo divino, s. 4.

Neque ab aliqua creata virtute speciali, s. 5.

Sed ex parte personæ præcise, ut operans est, et unionis mediate ad ipsam, nec non materiæ circa quam versabantur, s. 4.

In operibus Christi non est compositio ex actu voluntatis humanæ divinæ, ib.

In ratione meriti, satisfactionis et sacrificii magnum valorem habuerunt ex re oblata, non tamen infinitum, licet ipsa infinita sit, ib.

Inæqualia fuere in propria bonitate intrinseca, æqualia in valore utpote infinita, ib.

Sufficerent ad solvendum omne debitum, etiamsi infinitis titulis deberetur, et ad merendam incarnationem, d. 10, s. 4.

Operationem unam in Christo reperiri tribus modis intelligi potest, d. 38, s. 5.

Omnis operatio humanitatis Christi fuit humana, d. 38, s. 5.

Operatio humana una tantum in Christo dupliciter intelligi potest, d. 39, s. 1.

Operationes, quæ in nobis sunt naturales, sunt etiam naturales in Christo, licet ejus voluntati subjectæ, ib.

Opera Christi ordinata sunt ad satisfaciendum pro nobis, sed non sine nobis, d. 4, s. 3.

In Christo cur sint duæ operationes, et unum tantum esse, d. 36, s. 2.

ORATIO. ORATIO CHRISTI.

Oratio, ut est actus religionis, est quædam adoratio, d. 51, s. 2.

Est actus inferioris deprecantis auxilium superioris, d. 44, s. 2.

Generali significatione omnem actum interiorem,

quo anima elevatur in Deum significat, quidque magis stricte, d. 45, s. 1.

Oratio mentalis dicit aliquid pertinens ad intellectum, et aliquid ad voluntatem, ib.

Non solum pro bono communi, sed pro particulari fundi potest, d. 44, s. 2.

Qualiter Christum orare possumus ut pro nobis oret in cœlo, d. 45, s. 2.

Habet efficaciam ex Christo, non minus quam meritum, nec sine ejus gratia potest aliquid impetrare, d. 10, s. 6.

Si Christus esset tantum Deus, orare non posset, d. 44, s. 2.

Christus per contemplationem beatam oravit, ib.

Fuit illa necessaria mentalis oratio propter se; vocalis secus, ib.

Omnis oratio Christi ex absoluta voluntate profecta, exaudita est, non quæ ex velleitate, d. 45, s. 1.

Quæ Christus sciebat non futura, nunquam absolute orando a Deo petit, d. 44, s. 2.

Christus simpliciter non indiguit oratione, ut quæcunque vellet fieret; secus ex dispositione Providentiæ, d. 45, s. 1.

Christus non in omni sua oratione sui est oblitus, d. 40, s. 3.

In cœlo semper pro nobis interpretative orat, imo interdum aperta et expressa voluntatis suæ representatione, d. 45, s. 2.

ORDO.

Ordo naturæ supponitur ordini gratiæ, non tamen res omnes utriusque ordinis inter se hunc ordinem servant, d. 5, s. 1.

Ordo gratiæ supponit naturam in executione, non in intentione, ib.

Ordo prioris et posterioris in intellectu divino et voluntate unde sumendus, ib.

Unde inter scientiam visionis, et voluntatem Dei, s. 2.

Unde inter res quarum prioritatis in Deo non est fundamentum, s. 1.

Ordo duplex, intentionis et executionis, et qualiter in divina voluntate distinguantur, ib.

Ordo prioris et posterioris in scientia visionis, s. 2.

Ordo unionis hypostatice non supponit ordinem gratiæ, et qualiter ad utrumque se habeat ordo naturæ, ib.

Ordo naturæ solum est inter causam et effectum.

P

PASSIO CHRISTI.

Quare illi specialiter tribuatur nostra redemptio, d. 4, s. 2.

Non omnes species passionum Christus assumpsit, ib.

Passiones sensibiles fuerunt in Christo, seclusis imperfectionibus, unde melius *propassiones* dicuntur, d. 34, s. 3.

Ad undecim capita revocantur, ib.

Christus qua ratione passiones superasse dicatur, s. 2.

PATER ÆTERNUS.

Pater æternus non nisi unam personam generare potest, d. 13, s. 2.

Est unum principium Filii et Spiritus Sancti, quamvis habeat plures relationes, ib.

PATRES ANTIQUI.

Patribus antiquis propter merita Christi prævisa datum est quicquid gratiæ et meriti habuere, d. 10, s. 6.
Non meruerunt de condigno incarnationem, nec executionem; hanc vero merere de congruo, circumstantiasque aliquas, ib.
Imo et merita Christi, et aliquos effectus generales ipsorum, et passionem ejus, et mortem, ib.
Quo sensu redemptionem meruerint, ib.
Non poterunt mereri incarnationis prædestinationem; potuerunt tamen illam mereri de potentia absoluta simpliciter loquendo, ib.

PECCATUM.

Peccati malitia est minor bonitate Dei, d. 4, s. 3.
Propria ratio peccati ex injuria facta Deo sumitur, s. 5.
Per illud offenduntur omnes tres personæ, s. 6.
Actus peccati quomodo sub dominium Dei cadat, et in ejus injuriam cedat, ib.
Non habet infinitatem simpliciter ex persona offensa, sed tantum secundum quid. Unde major malitia est in uno peccato quam in alio, s. 8.
Quæ sit forma præcipua expellens peccatum, et qualiter hæc expulsio a favore extrinseco Dei gratiæque habituali pendeat, ib.
Peccati macula, aut non distinguitur a culpa habituali, aut est privatio gratiæ, ib.
Peccatum actuale est majus intensive originali, extensive secus. Mortale gravius originali, sed non veniale, d. 5, s. 1.
Peccatum aliquod actuale totam naturam inficit, s. 6.
Propter peccata actualia, si veniale non præcessisset, ex vi præsentis decreti Christus non assumeret carnem passibilem, ib.
Peccata membrorum Christi non possunt dici Christi quoad commissionem, d. 33, s. 1.
Peccatum permittit in alio, potest esse bonum, secus in seipso, s. 2.
Multa venialia non æquivalent uni mortali, d. 4, s. 7.

PECCATUM VENIALE.

Peccatum veniale non est proprie contra Deum, neque ab eo avertit et analogice tantum est offensiva cui temporalis tantum poena debetur, d. 4, s. 11.
Reparari potest ab homine justo per intrinsecam gratiam, ib.
Non potest quis propter veniale gratia aut gloria privari, vel in perpetuum puniri per se, ib.

PECCATUM ORIGINALE.

Peccatum originale simpliciter est majus malum quam actuale, d. 5, s. 1.
Semper consequitur ex aliquo actuali, s. 16.
Qualiter inficiat totam naturam, et sit radix omnium actualium, ib.
Quomodo poenam sensus mereatur, ib.
Anima prius natura informat corpus quam illo inficiatur, d. 33, s. 2.
In Christo esse non potuit, nec proprie fuit in Adamo, ib.
Christus maxime venit propter originale tollendum, et propter ipsum solum venisset, d. 5, s. 6.
Originalis permissio et præscientia posterior fuit

electione hominum ad gloriam, et voluntate incarnationis, s. 2.

Peccatorem, quantum est in se, velle Deum destruere, quomodo intelligendum, d. 4, s. 7.
Injuriam inferri Deo, et in extrinsecis bonis eum lædit, ib.

PECCATOR.

Peccator non a se formaliter expellit peccatum per contritionem, d. 4, s. 8.
In peccatoris confessione non est valor æquivalens ad satisfactionem, etiam ex gratia Dei, s. 8.
Potest tamen imperfecte satisfacere, s. 10.

PELAGIUS.

Pelagii error qui, d. 4, s. 8.
Pelagiani gratiæ Dei hostes male de Christo sentiebant, s. 3.

PERFECTIO.

Simpliciter simplex, quænam sit, d. 11, s. 2.
Est de ratione entis infiniti simpliciter, ib.
Et communis tribus personis divinis, s. 1.
Aliqua perfectio relativa est in una persona Trinitatis, quæ non in alia absoluta secus, s. 4.
Nulla perfectio divina, prout in Deo est, potest per seipsam uniri creaturæ, nisi subsistentia, d. 24, s. 2.
Perfectio accidentalis, ad substantiale et intrinsecum complementum dispositio esse non potest, d. 10, s. 2.
Perfectiones in corpore humano duplices sunt, debite aliæ, aliæ indebite, d. 32, s. 1.

PERSEVERANTIA.

Non cadit sub meritum de condigno, bene tamen sub meritum de congruo, d. 10, s. 6.
Perseverantiæ donum est effectus meritorum Christi, d. 41, s. 3.
Potissimus effectus est, et complementum prædestinationis, ib.

PERSONA, PERSONA DIVINA, PERSONA CHRISTI.

Persona addit ad hypostasim, quod sit in natura rationali, d. 6, s. 2.
Persona creata constituitur in ratione personæ per id per quod constituitur in ratione per se existentis, d. 11, s. 3.
Quæ incommunicabilis necessaria ad constitutionem personæ, ib.
Persona est incommunicabilis aliis personis, non naturis, s. 5.
Propriissime competit illi naturam assumere, ib.
Persona creata, ut persona, non est assumptibilis, d. 13, s. 4.
Tribus modis dici potest assumi, ib.
Personalitas relativa aliam relativam secum comparatur, non absolutam, d. 14, s. 1.
Personæ dignitas semper confert valorem operi, et qualiter, d. 4, s. 4.
Aliter auget bonitatem intrinsecam actus, aliter valorem, ib.
Personæ unitas major numerali, d. 5, s. 1.
Divinæ personæ, quamvis in una essentia uniantur, nihil unum component, d. 7, s. 4.
Personæ divinæ unitas in se major est unitate trium personarum, d. 8, s. 4.

Non multiplicantur nec distinguuntur in esse Dei, d. 11, s. 2.

Personis divinis tripliciter potest aliquid convenire, ib.

Sunt tres subsistentes, etiam substantive, s. 4.

Et tres subsistentiæ, d. 22, s. 2.

Divina persona quid significet, quidque in illa sit incommunicabile, d. 11, s. 4.

Inter constitutionem divinæ personæ et creatæ, discrimen, ib.

Tres personæ sunt hic Deus, seu individuum deitatis, una substantia, unum subsistens, ib.

Necessario ubi una est, est alia, d. 12, s. 2.

In solo relativo distinguuntur, ib.

In eadem natura communicare possunt, imo et assumere eandem naturam, et propriis substantiis eam terminare, secus in eadem persona, d. 15, s. 2.

Quod si de facto assumerent unam naturam humanam, essent unus homo; quod si quælibet assumeret distinctam naturam, essent tres homines, d. 13, s. 3.

Sola persona increata potest alienam naturam terminare, et quare, s. 4.

Concilia, quæ docent tres personas esse unam substantiam in Deo, significant esse in Deo absolutam subsistentiam, d. 11, s. 3.

Eadem humanitate a tribus personis assumpta, non esset majoris valoris actus ab illis elicitus, quam est modo actus Christi, d. 4, s. 4.

D. PETRUS.

Non meruit de condigno Ecclesiæ principatum, suscepit tamen convenientem gratiam ad munus pastoris, d. 5, s. 6.

PENA, ET POENALITAS.

Pœna æterna, etiam damni, simpliciter non est æqualis culpæ mortali, d. 4, s. 7.

Pœna æterna non remittitur, nisi culpa remittatur, s. 8.

Pœna temporalis pro qua justus satisfacit, ex operibus remittitur, s. 9.

Pœnæ temporalis reatum manere in natura assumpta a Verbo, quæ ante assumptionem peccasset, implicat, secus æternæ, d. 32, s. 2.

Pœnalitates hujus vitæ cur Christus assumere debuit, non alterius, d. 31, s. 9.

Nec has assumere fuit omnino necessarium, ib.

POENITENTIA.

Significat retractionem propriæ voluntatis, quæ in Christo locum non habuit, licet habuerit Christus habitum poenitentiae, d. 4, s. 5.

Qualis habitus sit, et qua ratione pars justitiæ, ib.

Imperfecte tantum satisfacit pro peccato, 10.

PONTIFEX SUMMUS.

Pontificis Summi decisioni potius standum quam communi Patrum sententiæ, d. 44, s. 1.

Pontifex Summus non habet dominium temporale directum rerum omnium, d. 48, s. 2.

POTENTIA.

Potentia ut non dicatur frustra esse quid requirat, d. 30, s. 2.

Potentia physica activa, quæ sit, d. 31, s. 3.

Potentia activa non denominat potentem, nisi id cui inest, quæ denominatio intrinseca est, s. 6.

Potentis animæ præcise consideratis, aliqua vis activa inest ad supernaturales actus, ib.

Quæ non est naturalis, sed obedientialis, ib.

Per illam concurrunt ut supernaturalia instrumenta vitalia, et aliquando libera, sive cum habitu, sive cum auxilio extrinseco, d. 37, s. 3.

Quomodo et per quos actus potentia specificentur, d. 31, s. 6.

Potentia naturalis nullatenus specificatur per supernaturales actus, ib.

POTENTIA OBEDIENTIALIS.

Potentia obedientialis, quid, d. 31, s. 6.

Duplex est, et quæ illa, d. 24, s. 4.

Solum est respectu creatoris, d. 31, s. 4.

Potentia obedientialis activa sicut passiva, in omnibus creaturis, s. 6.

Licet innata, non constituit simpliciter potentem, ib.

Potentia obedientialis activæ, quæ necessitas, ib.

Possibilis demonstratur, et tam necessaria quam passiva, ib.

Dari probatur auctoritate Patrum, ib.

Quo differat a potentia naturali, ib.

Tam activa quam passiva aliquo modo est naturalis, non tamen simpliciter, ib.

Obedientialis passiva, positiva, et realis potentia, ib.

Potentia obedientialis vox attributa rebus inanimatis aliquid metaphoræ involvit, ib.

Nullatenus distinguitur ab ipsa re cui inest, neque est ab illa separabilis, ib.

Non per se primo ordinatur ad id agendum vel recipiendum, ad quod est potentia, neque ad illud dicit ordinem transcendentalem, nec sumit ab eo speciem; eandem enim habet quam res ipsa, ib. Estque materialis vel spiritualis, substantialis vel accidentalis, naturalis vel supernaturalis, prout ejus quasi subjectum fuerit, s. 7.

Nec infinite perfecta, s. 6.

Qualiter in ea inchoetur supernaturalis ordo, et ipsa suo actui proportionetur, s. 6.

Activa non necessario requirit naturalem activitatem in re cujus est potentia, ib.

In ratione potentiæ, neque est supernaturalis nec naturalis, sed obedientialis, et quare, d. 39, s. 3.

Non agit nisi juxta mensuram auxilii vel habitus, quo elevatur, d. 31, s. 6.

Est in ratione instrumenti infinita intensive, et potest in intensiorem et intensiorem effectum in infinitum, ib.

Cur in relationibus divinis non reperiatur, s. 7.

In unaquaque creatura tantum est una secundum rem, licet possit per nostros conceptus multiplex in ordine ad varios effectus distingui, s. 6.

Potentia obedientialis, quam intelliguntur habere res antequam fiant, in sola non repugnantia consistit, ib.

POTESTAS, POTESTAS CHRISTI.

Potestas regendi Ecclesiam creaturis communicata est in suo genere propria et principalis, influendi vero gratiam, instrumentaria tantum, d. 22, s. 2.
Habuit Christus, in quantum summus sacerdos, supernaturalem quamdam excellentiæ potestatem in universam Ecclesiam, d. 30, s. 2.

Potestas excellentiæ Christi in quo consistat, ib.

Potestatem regiam, et legislativam in omnem mundum habuit, verumque spirituale regnum, d. 47, s. 1.

Nulli creaturæ hæc Christi potestas est communicabilis, s. 2.
Eam habuit a primo incarnationis instanti, ib.

PRÆCEPTUM, CHRISTO IMPOSITUM PRÆCEPTUM.

Quid significet, quidque de ejus essentia, d. 43, s. 1.
Nec comminatio, nec coactio de ratione præcepti, ib.
Ejus transgressio vel libera ommissio semper prava, ib.
Negativa et affirmativa præcepta qualiter obligent, d. 37, s. 5.
Præceptum quid extrinsecum est, solum ex parte objecti movens, ib.
Efficit actum necessarium ad honestatem morum, et debitam conjunctionem cum ultimo fine, d. 43, s. 1.
Non datur de necessariis, d. 37, s. 4.
Inter præceptum, et prædefinitionem differentia in ordine ad libertatem, s. 3.
Christus fuit capax præcepti, et qualis, d. 43, s. 2.
Præceptum Christo impositum quomodo ipsius libertati non deroget, d. 37, s. 3.
Probabile est non habuisse Christum potentiam physicam transgrediendi præcepta negativa, quod non est ita in affirmativis, ib.
Probabile est habuisse præceptum determinans omnes circumstantias, ib.
Si Christus voluntarie, etiam per puram omissionem, non impleret præceptum, peccaret, ib.
Non habuit Christus præceptum amandi Deum, s. 4.
Habuit tamen redimendi genus humanum per passionem et mortem suam, s. 5.
Et quale fuerit, d. 44, s. 4.

PRÆDESTINATIO, PRÆDESTINATIO CHRISTI.

Proprie tribuitur supposito, d. 50, s. 4.
Dupliciter aliquid prædestinari dicitur, d. 49, s. 4.
Tria in cujusvis prædestinatione consideranda, ib.
Inter objectum et terminum prædestinationis mutuus est ordo, ib.
Supponit scientiam futurorum conditionatam, non absolutam, d. 4, s. 12.
Quid prædestinatio apud D. Thomam, ib.
Prædestinatio et glorificatio quomodo pendeant ex meritis, d. 5, s. 1.
Versatur circa res singulares cum circumstantiis earum, s. 3.
Prædestinationis ordo ex Paulo ad Hebræos secundo declaratur, s. 2.
Idem ipsum late explicatur, d. 51, s. 4.
Prædestinatio qualiter sub meritum cadere possit, ib.
Nemo illam mereri potest, nisi mereatur omnes effectus ejus, ib.
Christus in quantum homo, ab æterno prædestinatus, imo et unio cum humana natura, d. 49, s. 4.
Christus simpliciter dici potest prædestinatus, quod de filio Dei non dicitur, nisi cum relatione ad aliquem terminum, d. 50, s. 1.
Christus, licet non factus, prædestinatus tamen filius Dei naturalis, quomodo; Verbum non item, s. 2.
Primario prædestinatus ad unionem hypostaticam, secundario ad beatitudinem, et a'ia dona gratiæ, s. 3.

Christus primus prædestinatus, licet cum ipso alii prædestinati fuerint, et quomodo, d. 5, s. 2.
An peccati prævisionem prædestinatus incarnandus, salvator, justificator et glorificator, redemptor autem non nisi in potentia, s. 3.
Admisso tamen quod etiam in actu, non fit Verbum, deficiente peccato, non incarnandum, s. 5.
In primo signo rationis, quo Christus est prædestinatus, non est completa tota ratio prædestinationis, ib.
Christus causa exemplaris et finalis prædestinationis aliorum, d. 5, s. 2.

PRÆDESTINATUS.

Prædestinatorum electio præcessit in Deo permissionem peccati, d. 5, s. 3.
Nullus prædestinatus mereri potuit totam suam prædestinationem, ib.
Prædestinatis non datur gratia propter merita, sed ut illa habeant, d. 30, s. 3.
Causa salutis prædestinatorum incarnatio, non vero medium, d. 42, s. 1.
Prædicatum includens imperfectionem repugnantem ei, quod est per se talem, non potest de ipso dici per participationem, d. 49, s. 2.
Princeps interdum suis legibus obligatur, d. 42, s. 1.

PRIORITAS, ET PRIUS.

Prioritas rei vel rationis latius patet quam independentia, d. 5, s. 1.
Prioritas naturæ, et ea a qua aliquid non convertitur subsistendi consequentia, diversæ, ib.

PROPHETA.

Ante Christum plurimæ, post ipsum nullæ, omnes enim per ipsum et in ipso impletæ, d. 1, s. 2.
Sæpe effectus explicat prophetiam, ib.
Quid sit, et in quo a fide distinguatur, d. 21, s. 1.
Unde ejus perfectio sumenda, ib.
Propheta vere fuit Christus, et plus quam Propheta, s. 2.
Habuit prophetiæ donum permanentem, ib.

PRUDENTIA.

Auriga est aliarum virtutum, in practica cognitione consistens, d. 30, s. 1.
Fuit in anima Christi ab instante suæ creationis, ib.

PULCHRITUDO.

Ex quibus consurgat, d. 55, s. 2.
Cum modestia conjuncta quemcumque maxime ornat, d. 32, s. 2.
Fuit perfectissimo modo in Christo, ib.

Q

QUALITAS.

Qualitas nulla creata esse potest causa principalis miraculorum, imo nec natura sua ad illa efficienda instrumentum, d. 31, s. 4.
Qualitas corporea non potest efficere naturali vi sua formas spirituales, s. 6.
Nec spiritualis habet naturalem proportionem aut habitudinem ad corpus, ib.

R

REGNUM TEMPORALE CHRISTI.

Christus non fuit rex temporalis Judæorum, nec habuit aliquod jus ad illud, d. 48, s. 1.
Habuit in universum orbem dominium temporale indirectum, ib.

RELATIO, RELATIO DIVINA.

Relationis existentia nihil aliud est quam actualis entitas relationis, d. 11, s. 2.
Relatio divina, licet unum constituat cum essentia, non tamen per illum essentia existit, s. 3.
Dicit perfectionem infinitam in suo genere, non tamen simpliciter, ib.
Includit subsistentiam relativam, d. 12, s. 2.
Non sunt de conceptu essentiali essentia, bene tamen essentia de conceptu ipsarum, d. 4, s. 6.
Cur terminare possint unionem hypostaticam, non visionem beatificam, d. 12, s. 1.
Relationes accidentales habent inesse divinæ subsistere, d. 11, s. 4.
Relationis humanitatis ad Verbum, quod fundamentum, d. 8, s. 3.
Relatio unionis alia est a relatione unitatis, ib.
Relatio similitudinis, vel æqualitatis inter divinas personas, rationis est, ib.
Qui relationes prædicamentales admittit, realem ex parte humanitatis ad Verbum admittat necesse est, ib.
Relatio realis creata habet distinctam existentiam ab existentia subjecti, ib.
Relatio non potest esse subsistendi ratio, d. 6, s. 2.
Relationes inter Deum et creaturas quales sint, d. 7, s. 5.

RELIGIO.

Etsi erga Deum versetur, cur non virtus Theologica, d. 51, s. 1.
Semper respicit aliquid creatum, ut proximam materiam, s. 2.
Actus aliarum virtutum a religione, in quantum assumuntur ad exhibendum Deo honorem, induunt rationem adorationis, ib.
Eadem est virtus religionis, quæ etiam propter diversos titulos Deum adorat et colit, s. 3.
Omnis actus a religione procedens, dicitur continere cultum patriæ, d. 53, s. 3.
Non tamen est necesse quod semper dirigatur in rem intellectualem, d. 54, s. 6.
Non solum impletio, sed et ipsa emissio voti, est actus religionis, d. 51, s. 2.

RELIQUIE SANCTORUM.

Eis veneratio debita, d. 55, s. 1.
Veneratio Ecclesiæ Romanæ et aliarum, erga sanctorum reliquias, ib.
Varia miracula earum virtute facta, ib.
Solum adorantur propter moralem dignitatem quam ex habitudine ad personas quarum fuere, participant, s. 2.
Ul conjunctæ personis, et eadem qua ipsæ adoratione coli possunt, ib.
Imo et seorsum adoratione inferiori, et respectiva, ib.
Hic reliquiarum cultus qualiter religiosus, ib.
Earum venditio simoniaca, ib.

Ut reliquiæ aliquæ publice ab Ecclesia colantur, quid necessarium, ib.
Quid ut private, ib.
Quomodo absolute et sine conditione adorari possint, ib.
Corpus ejusdem Sancti cur in duobus locis esse aliquando existimetur, ib.
Sanctorum reliquias privatim possessas secum devotionis gratia portare licitum ac pium, ib.

REMISSIO PECCATI.

Ad obtinendam remissionem peccati extra sacramentum, necessaria est dilectio Dei super omnia, d. 4, s. 8.
Fit per aliquam formam inhærentem, nec de facto confertur, nisi per infusionem gratiæ et justitiæ, ib.
Possunt tamen de potentia absoluta ab invicem separari, ib.
Absolute loquendo gratis datur, etsi peccator imperfecte satisfaciatur.
Non est a Christo ut operante per voluntatem humanam, sed a solo Deo, d. 31, s. 5.
Remissio pœnæ in purgatorio, si per indulgentias vel per vivorum satisfactiones fiat, ex meritis Christi est; secus si per condignam satisfactionem, d. 40, s. 2.

S

SACERDOS, SACERDOTIUM, CHRISTUS SACERDOS.

Dicit essentialem ordinem ad sacrificii oblationem, vel ad actum sibi maxime proprium, d. 46, s. 1.
Sacerdotis munus quod, s. 4.
Qui sacerdotes, et quale sacerdotium in lege naturæ, d. 47, s. 1.
Christus vere et proprie sacerdos, d. 46, s. 1.
Non ut Deus, sed ut homo, vel ut Deus homo, ib.
Seipsum in sacrificium obtulit, et qualiter hæc oblatio ab oblatione martyrii differat, ib.
Quo pacto sacerdos et victima dicendus, s. 3.
Christi sacerdotium diversæ et longe perfectioris rationis, quam sacerdotium legis novæ, veteris et naturæ, quæ sacerdotia invicem comparantur, ib.
Dicit solam potestatem et dignitatem convenientem naturæ ratione unionis, characterem, vel aliam qualitatem nullam ponit, ib.
In suo vero genere importat infinitam quamdam dignitatem, ib.
Christus sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech, in ratione representati et representantis, s. 4.
Non tamen secundum ordinem Aaron, ib.

SACRAMENTA.

Qua ratione ex latere Christi proflexerint, d. 39, s. 3.
Organa sunt, per quæ merita Christi nobis applicantur, d. 41, s. 2.
Quivis sacramentorum effectus præmium est meritum Christi, ib.
In lege Evangelica cultus sacramentorum adorationem patriæ continet, d. 46, s. 3.

SACRIFICIUM.

Varie hujus nominis acceptiones, d. 46, s. 1.
Quod proprie sacrificium dicatur, ib.
Soli Dei proprium, d. 51, s. 4.